

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.354 van 2 mei 2018
in de zaak A. 217.866/XII-7978**

In zake: SRO TRANS-UNION
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Alain Franken
kantoor houdend te 4000 Luik
Boulevard de la Sauvenière 91
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
woonplaats kiezend bij agentschap Wegen en Verkeer
Koning Albert II-laan 20/4
1000 Brussel

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 december 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het Vlaamse Gewest van 23 oktober 2015 om aan sro Trans-Union een administratieve geldboete van 1.050 euro op te leggen wegens inbreuk op het verbod om het wegdek te beschadigen door overlading van een voertuig.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Thomas Maes heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 januari 2018.

Staatsraad Johan Bovin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Valerie Beckers, die *loco* advocaat Alain Franken verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Auditeur Thomas Maes heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 3 november 2014 wordt een vrachtwagen met oplegger, bestuurd door M. Ponec, werknemer van de verzoekende partij, door de wegeninspectie gecontroleerd op de autosnelweg E17 te Kruishoutem. Bij weging van het voertuig wordt vastgesteld dat de trekker overladen is op de tweede as met 1.134 kg. Er wordt proces-verbaal opgesteld wegens inbreuk op artikel 3, eerste en tweede lid, van het decreet van 3 mei 2013 ‘betreffende de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport’ (hierna: het decreet bijzonder wegtransport).

3.2. Op 21 november 2014 wordt het proces-verbaal bezorgd aan de procureur des Konings te Oudenaarde met het verzoek om overeenkomstig artikel 17, § 3, van het decreet bijzonder wegtransport binnen een termijn van 60 dagen

mee te delen welk gevolg aan de zaak zal worden gegeven. Op 25 november 2014 deelt de procureur des Konings mee dat hij geen vervolging zal instellen.

3.3. Op 26 januari 2015 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de verzoekende partij een administratieve geldboete van 1.050 euro op te leggen.

3.4. Op 2 februari 2015 tekent de verzoekende partij bezwaar aan tegen die beslissing.

Op 4 mei 2015 heeft een hoorzitting plaats.

Op 27 mei 2015 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de verzoekende partij een administratieve geldboete van 1.050 euro op te leggen. Deze beslissing wordt dezelfde dag met een aangetekende brief aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

3.5. Op 2 juni 2015 stelt de verzoekende partij tegen die beslissing beroep in bij de Vlaamse regering.

Op 4 augustus 2015 heeft een hoorzitting in beroep plaats.

Op 23 oktober 2015 beslist de administrateur-generaal van het agentschap Wegen en Verkeer aan de verzoekende partij een administratieve geldboete op te leggen van 1.050 euro. Die beslissing wordt met een aange-tekende brief van dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de verjaring van de strafvordering aan. Zij wijst erop dat de inbreuk die haar wordt verweten een overtreding betreft zodat de verjaringstermijn een jaar bedraagt. Zij verwijst naar artikel 68 van de wet van 16 maart 1968. De feiten die de verzoekende partij worden verweten, zijn gebeurd op 3 november 2014. Ze zijn dus ondertussen verjaard.

4.2. In de memorie van wederantwoord wijst de verzoekende partij erop dat de verwerende partij de argumentatie niet betwist en dat het middel dus ernstig dient te worden verklaard.

4.3. In de laatste memorie betoogt de verzoekende partij nog dat aangezien de inbreuk op het aslastendecreet “een afwijkende bepaling is van het gemeenrecht ze op een restrictieve manier geïnterpreteerd dient te worden, inzonderheid met betrekking tot de verjaringstermijn”. Bovendien verhindert het gelijkheidsbeginsel dat de verjaringstermijn verschillend zou zijn al naargelang het dossier al dan niet geseponneerd wordt door het parket. Bijgevolg is er voor haar geen enkele reden om te stellen dat er een verjaringstermijn van vijf jaar van toepassing zou zijn in plaats van een verjaringstermijn van een jaar. Zij meent dat deze vraag in elk geval op zijn minst zou moeten worden gesteld op het ogenblik dat het te wijzen arrest wordt opgesteld.

Beoordeling

4.4. Een identiek middel werd reeds in meerdere zaken, waarbij een beroep tot nietigverklaring werd ingesteld tegen een beslissing tot het opleggen

van een administratieve geldboete wegens eenzelfde inbreuk, door de Raad van State beoordeeld en verworpen. De Raad van State herhaalt dat deze zaken een inbreuk op artikel 3, tweede lid, van het decreet bijzonder wegtransport betreffen, en dat artikel 68 van de wet van 16 maart 1968 ‘betreffende de politie over het wegverkeer’ te dezen aldus niet van toepassing is. Artikel 14, § 2, van het decreet bijzonder wegtransport bepaalt de straffen voor een inbreuk op artikel 3, tweede lid, van hetzelfde decreet. Het gaat om correctionele straffen. Dienvolgens dient de inbreuk op deze bepaling als een wanbedrijf te worden beschouwd. Derhalve gelden in beginsel de gemeenrechtelijke verjaringstermijnen. Overeenkomstig artikel 21, eerste lid, 4°, van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering is de verjaringstermijn van een wanbedrijf in beginsel vijf jaar.

Er blijkt niet dat deze termijn te dezen miskend zou zijn geworden bij het nemen van de bestreden administratieve geldboete. In die mate is het middel niet gegrond.

4.5. Voorts brengt de toepasselijke verjaringstermijn geen schending van het gelijkheidsbeginsel met zich mee. Of de inbreuk nu door een strafrechter of door de verwerende partij wordt afgehandeld, de verjaringstermijn is in beide gevallen immers vijf jaar.

4.6. Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

4.7. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 6 van het verdrag van 4 november 1950 ‘tot bescherming van de rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden’ (hierna: EVRM).

In een eerste onderdeel laakt de verzoekende partij het feit dat zij niet werd bijgestaan door een tolk. De verzoekende partij is een Slovaakse vennootschap en kent geen Nederlands. Zij wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in een arrest van 14 oktober 2014 heeft geoordeeld dat artikel 6 EVRM voorziet in het recht op gratis bijstand van een tolk, niet enkel voor mondelinge verklaringen ter zitting maar ook wat betreft de geschreven stukken van het voorbereidend onderzoek. De verzoekende partij had bijstand van een tolk moeten krijgen en het strafdossier had moeten worden vertaald. Geen van beide is te dezen het geval geweest. Het feit dat de verzoekende partij werd bijgestaan door een advocaat tijdens de hoorzitting doet er niet toe, het verdrag maakt geen onderscheid tussen een beklaagde die alleen is op de zitting en een beklaagde die wordt bijgestaan door een advocaat.

In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat procedure niet regelmatig is verlopen omdat de vrachtwagenbestuurder niet de mogelijkheid had om zich bij het eerste verhoor door een advocaat te laten bijstaan. Zij verwijst hierbij naar het arrest van het EHRM van 27 november 2008 in de zaak *Salduz/Turkije*, naar de wijziging van het Wetboek van Strafvordering door de wet van 13 augustus 2011 en naar het arrest nr. 7/2013 van 14 februari 2013 van het Grondwettelijk Hof, dat oordeelde dat ook bij verkeers-overtredingen deze mogelijkheid moet worden geboden voordat de verbalisanten een eerste verhoor afnemen. Aan deze verplichting werd hier niet voldaan door de verbalisanten zodat de hele procedure onwettig is. Dit geldt des te meer nu de verbalisanten verduidelijken dat de vrachtwagenbestuurder de taal van de rechtspleging niet machtig is en heeft geweigerd om een verklaring houdende afstand van zijn rechten te ondertekenen. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing doet gelden dat het verhoor van de vrachtwagenbestuurder niet nodig was omdat de inbreuk wordt verweten aan zijn werkgever aan wie een vragenlijst werd toegezonden, wijst de verzoekende partij erop dat zij een buitenlandse vennootschap is die het Nederlands niet machtig is.

In een derde middelonderdeel doet de verzoekende partij gelden dat het tegensprekelijk karakter van het debat werd geschonden. Zij wijst erop dat het verhoor van de vrachtwagenbestuurder, de door hem ingevulde vragenlijst, een bewijs van seponering en de meetkundige controle niet bij het dossier waren gevoegd. Nu het strafdossier niet volledig is zijn de rechten van verdediging geschaad en is de rechtspleging niet ontvankelijk.

4.8. In de memorie van wederantwoord benadrukt de verzoekende partij, wat het eerste middelonderdeel betreft, dat zij niet vraagt dat het debat in het Slowaaks zou worden gevoerd, maar enkel dat een tolk aanwezig zou zijn.

Aan het tweede middelonderdeel voegt de verzoekende partij niets toe.

Wat het derde middelonderdeel betreft, wijst de verzoekende partij erop dat de bestreden beslissing stoelt op een element (het meetkundig verslag) dat niet werd onderworpen aan de tegensprekelijkheid van het debat.

4.9. In de laatste memorie betoogt de verzoekende partij nog met betrekking tot het eerste middelonderdeel, dat hoewel de groep Jost waarvan de verzoekende partij deel uitmaakt, inderdaad een grote onderneming is, die zijn activiteiten in het Nederlandstalig landsgedeelte uitoefent, er niettemin dient te worden vastgesteld dat de vennootschappen die er deel van uitmaken een eigen rechtspersoonlijkheid hebben, dat de vennootschap in kwestie zich beter in het “Slovaak[s]” uitdrukt dan in het Nederlands. Bijgevolg meent de verzoekende partij dat met toepassing van artikel 23 van de wet van 15 juni 1935 de zaak diende te worden doorverwezen naar een rechtscollege van de andere taalrol. Indien hieromtrent anders wordt geoordeeld voor administratieve rechtscolleges dan voor de gewone strafrechtbanken brengt dit volgens de verzoekende partij een schending van het gelijkheidsbeginsel met zich mee. De verzoekende partij meent ook nog dat het feit dat in deze zaak diverse rechtsmiddelen worden aangevoerd, aantoont dat het toch niet zomaar een eenvoudige zaak betreft. Zij

betwist tevens nog dat zij niet benadeeld zou zijn geweest door de afwezigheid van een tolk op de hoorzitting, nu de verzoekende partij een vertegenwoordiger van haar personeel had afgevaardigd, terwijl nochtans een transportbedrijf beter dan wie dan ook geplaatst is om uitleg te verschaffen over de technische omstandigheden met betrekking tot dit soort zaken. Hetzelfde geldt volgens haar met betrekking tot de vragenlijsten die zogezegd bezorgd zouden zijn geweest. De verzoekende partij heeft niet als laatste het woord gehad, wat nochtans vereist is in strafzaken.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, herhaalt de verzoekende partij dat het strafdossier geen enkele vragenlijst bevat die aan de vrachtwagenbestuurder werd overhandigd en door hem ondertekend is en het evenmin bewezen is dat dit document aan hem werd voorgelegd en hij geweigerd zou hebben dit te ondertekenen. Voorts herhaalt zij dat de aanwezigheid van een advocaat “noodzakelijk was” tijdens het eerste verhoor. Hieromtrent benadrukt zij dat de wetgever de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering heeft gewijzigd – om “de eisen van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen te volgen” – en heeft bepaald “dat de aanwezigheid van een advocaat vereist was aangezien de overtreding het risico met zich bracht van een eventuele vrijheidsberoving, hetgeen duidelijk het geval is gelet op de sancties waarin voorzien wordt in het decreet waarop de vervolgingen gestoeld zijn”.

Wat het derde middelonderdeel betreft, benadrukt de verzoekende partij dat uit geen enkel element van het dossier kan worden afgeleid dat de vrachtwagenbestuurder niet verhoord zou zijn geweest en dat er geen vragenlijst zou zijn overhandigd. De verbalisanten hebben geen enkele opmerking in die zin vermeld.

Beoordeling

Wat de niet-aanwezigheid van een tolk en het gebrek aan vertaling van het dossier betreft

4.10. In het eerste middelonderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6, lid 3, a) en e), EVRM.

4.11. Een nagenoeg identiek middelonderdeel werd reeds in meerdere zaken, waarbij een beroep tot nietigverklaring werd ingesteld tegen een beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete wegens eenzelfde inbreuk, door de Raad van State beoordeeld en verworpen.

4.12. In het auditoraatsverslag wordt het eerste onderdeel van het middel beoordeeld als volgt:

“Het eerste middelonderdeel dient als niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang te worden verworpen in zoverre het betrekking heeft op het niet-aanwezig zijn van een tolk Nederlands-Slowaaks op de hoorzitting in beroep. Uit het verslag van deze hoorzitting blijkt immers dat de verzoekende partij daarop niet werd vertegenwoordigd door een persoon die het Nederlands niet machtig zou zijn en die vertaling naar het Slowaaks nodig zou hebben. Er blijkt niet dat de op de hoorzitting aanwezige raadsman van de verzoekende partij het Nederlands niet machtig zou zijn, noch dat deze nood zou hebben aan de bijstand van een tolk Nederlands-Slowaaks. In het licht van haar vrijwillige afwezigheid op de hoorzitting blijkt niet hoe de verzoekende partij in haar belangen zou zijn geschaad door de afwezigheid van een dergelijke tolk op de hoorzitting in beroep. Ook het EHRM bevestigt in zijn rechtspraak dat de uitoefening van het recht dat voortvloeit uit artikel 6, lid 3, e), EVRM, veronderstelt dat de betrokkene aanwezig is op de zitting.

[...] Het eerste middelonderdeel is niet-gegrond in zoverre het betrekking heeft op het gebrek aan vertaling van het dossier naar het Slowaaks. Artikel 6, lid 3, e), EVRM gaat blijkens de rechtspraak van het EHRM – en anders dan de verzoekende partij te dezen veronderstelt – niet zo ver dat deze bepaling een vertaling vereist van elk schriftelijk bewijsstuk of van elk officieel stuk van het dossier. In dit opzicht heeft het EHRM er al op gewezen dat de betrokken bepaling verwijst naar de bijstand van een tolk en niet van een vertaler.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er ernstige vragen rijzen bij de onderliggende feitelijke premisse van het eerste middelonderdeel,

namelijk dat de verzoekende partij het Nederlands niet machtig zou zijn en een vertaling van het dossier naar het Slowaaks zou nodig hebben.

Uit de bij het verzoekschrift gevoegde statuten van de verzoekende partij blijkt immers dat zij werd opgericht door een Luxemburgse vennootschap die deel uitmaakt van de Jost Group, dat haar aandelen volledig in handen zijn van deze oprichtende vennootschap en dat zij wordt bestuurd door een Belgisch natuurlijke persoon (Roland Jost), gedomicilieerd in België. Bij het verzoekschrift is voorts een beslissing van de verzoekende partij om in rechte te treden en om een raadsman aan te stellen gevoegd, in België ondertekend door laatstgenoemde Belgische gedelegeerd-bestuurder van de verzoekende partij. De verzoekende partij blijkt aldus in feite een in Slowakije ondergebrachte dochtervennootschap te zijn van de grootschalige transportonderneming Jost Group. Deze laatste mag, gelet op haar uitgebreide commerciële activiteiten in het Vlaams Gewest worden geacht wel degelijk het Nederlands te beheersen. Minstens kan niet met enig sérieux worden beweerd dat een rechtspersoon waarvan blijkt dat zij werd opgericht door een vennootschap in handen van een Belg, die via deze vennootschap de facto in handen is van Belgische aandeelhouders en die vanuit België wordt bestuurd door een Belg, enkel en alleen het Slowaaks zou begrijpen.

Deze vaststellingen ondergraven de gegrondheid van de in het eerste middelonderdeel aangevoerde grief inzake de nood van de verzoekende partij aan vertaling naar het Slowaaks op decisieve wijze.

[...] Het eerste middelonderdeel dient te worden verworpen.”

4.13. De Raad van State valt deze beoordeling bij.

Voorts doet de argumentatie in de laatste memorie dat de verzoekende partij, hoewel zij behoort tot de Groep Jost, “die zijn activiteiten in het Nederlandstalige landsgedeelte uitoefent”, een eigen rechtspersoonlijkheid heeft, zonder exploitatiezetels in het voormelde landsgedeelte, aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Ten slotte heeft de in de laatste memorie aangeklaagde ongelijke behandeling van de verzoekende partij – daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van deze in de laatste memorie aangevoerde grief – doordat zij in het kader van de bestuurlijke procedure niet de mogelijkheid heeft om de zaak door te verwijzen naar een rechtbank van een andere taalrol die wel geldt bij een strafrechtelijke procedure, betrekking op de inhoud en de draagwijdte van het decreet bijzonder wegtransport en de wet van 15 juni 1935 ‘op het gebruik der

talen in gerechtszaken’. De Raad van State heeft geen rechtsmacht om een dergelijke kritiek te beoordelen.

4.14. Het eerste middelonderdeel wordt verworpen.

Wat de bijstand van een advocaat betreft

5. In het tweede middelonderdeel klaagt de verzoekende partij aan dat de vrachtwagenbestuurder niet de mogelijkheid werd geboden om zich bij het eerste verhoor door een advocaat te laten bijstaan.

Ook dit middelonderdeel werd reeds in meerdere zaken, waarbij een beroep tot nietigverklaring werd ingesteld tegen een administratieve geldboete opgelegd wegens eenzelfde inbreuk, door de Raad van State beoordeeld en verworpen.

De Raad van State herhaalt dan ook hetgeen volgt.

Niet elke ondervraging van een persoon, waarbij inlichtingen en bewijselementen worden verzameld die op het bestaan van een misdrijf zouden kunnen wijzen, mag worden beschouwd als een “verhoor”.

In het arrest van het Grondwettelijk Hof van 14 februari 2013 waar de verzoekende partij herhaaldelijk naar verwijst, wordt aldus juist gesteld dat in de voorbereidende werken van de wet van 13 augustus 2011 ‘tot wijziging van het Wetboek van strafvordering en van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, om aan elkeen die wordt verhoord en aan elkeen wiens vrijheid wordt benomen rechten te verlenen, waaronder het recht om een advocaat te raadplegen en door hem te worden bijgestaan’, die ertoe strekt aan elkeen die wordt verhoord en aan elkeen wiens vrijheid wordt benomen rechten te verlenen, waaronder het recht om een advocaat te raadplegen en door hem te worden bijgestaan, een aantal situaties worden vermeld die niet overeenstemmen

met de definitie van het verhoor, zoals het verzamelen van inlichtingen op de plaats van het delict tijdens de eerste fase van het onderzoek, de spontane mededelingen, de antwoorden op een schriftelijke vragenlijst waarin beperkte informatie wordt gevraagd of de verklaringen in het kader van een administratief onderzoek (GwH 14 februari 2013, nr. 7/2013, overw. B.5.5).

De Raad van State verwijst voorts naar het arrest Zaichenko waarin het EHRM aangaande een verhoor zonder bijstand van een advocaat tijdens een wegcontrole tot de niet-schending van artikel 6, lid 3, c), EVRM besloot (EHRM 18 februari 2010, nr. 39660/02, Zaichenko/Rusland). Volgens het Hof wezen de omstandigheden van de zaak niet op een noemenswaardige beperking van de vrijheid van handelen van de betrokken persoon van die aard dat de bijstand van een advocaat vanaf dat ogenblik vereist zou zijn. Het Hof wijst ook op de eerder beperkte rol van de verbalisanten en stelt vast dat het strafonderzoek pas werd geopend na de toezending van het verslag of het proces-verbaal van de verbalisanten aan de bevoegde overheid. Deze vaststellingen gaan ook op voor de voorliggende wegcontrole waarbij het voertuig wordt gewogen door de asweger en waarna de vrachtwagenbestuurder vervolgens mag beschikken en zijn rit met zijn voertuig mag verderzetten.

6. Het tweede onderdeel van het tweede middel wordt verworpen.

7. Wat het derde middelonderdeel betreft, dient te worden vastgesteld dat dit feitelijke grondslag mist. Uit het proces-verbaal en de bestreden beslissing blijkt immers dat de vrachtwagenbestuurder niet werd verhoord en dat hem geen vragenlijst werd voorgelegd; dit kan wel degelijk uit het dossier worden afgeleid, wat de verzoekende partij ook beweert in de laatste memorie, zo niet zou er een vragenlijst of een proces-verbaal van verhoor aan het dossier zijn toegevoegd, wat niet het geval is. De verzoekende partij kan er zich niet met goed gevolg over beklagen dat onbestaande stukken haar niet werden bezorgd. Voorts blijkt het bewijs van seponering door het parket aan de verzoekende partij te zijn bezorgd met de initiële beslissing van 26 januari 2015.

Ten slotte erkent de verzoekende partij zelf uitdrukkelijk in het verzoekschrift dat het attest van metrologische controle haar werd bezorgd met de bestreden beslissing, zodat dit stuk het voorwerp van tegenspraak heeft kunnen uitmaken in de procedure voor de Raad van State.

8. Het derde middelonderdeel wordt verworpen.

9. Het tweede middel dient in zijn geheel te worden verworpen.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift in het derde middel aan dat zij geen eerlijk proces in de zin van artikel 6, § 1, EVRM heeft gekregen.

De wapengelijkheid werd volgens haar niet nageleefd in deze zaak: de verwerende partij heeft haar niet de mogelijkheid gegeven om een vertaling van het dossier te verkrijgen, haar de bijstand van een tolk geweigerd en niet toegelaten dat de vrachtwagenbestuurder werd bijgestaan door een advocaat. De verwerende partij plaatst de verzoekende partij op ongelijke voet, wat nog eens versterkt wordt door het feit dat de verzoekende partij niet heeft kunnen beschikken over een volledig dossier.

10.2. In de memorie van wederantwoord wijst de verzoekende partij erop dat het middel ernstig dient te worden verklaard nu de verwerende partij er geen antwoord op formuleert.

10.3. In de laatste memorie ontkent de verzoekende partij dat het gaat om hetzelfde rechtsmiddel als het tweede rechtsmiddel. Zij bevindt zich duidelijk in een positie van minderwaardigheid ten aanzien van het gewest.

Beoordeling

11. Niettegenstaande de blote ontkenning van de verzoekende partij, stelt de Raad van State samen met de auditeur vast dat het derde middel een herhaling betreft van de grieven die reeds werden aangevoerd in het tweede middel.

Voor de beoordeling van de in dit middel opnieuw aangebrachte grieven met betrekking tot het gebrek aan vertaling van het dossier, bijstand van een tolk, bijstand van een advocaat bij het eerste “verhoor” en met betrekking tot de onvolledigheid van het dossier, kan bijgevolg worden verwezen naar de beoordeling van het voormelde tweede middel.

Het middel wordt om dezelfde redenen verworpen.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

12.1. De verzoekende partij voert in een vierde middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij acht dit beginsel geschonden doordat voor de overlading een administratieve geldboete van 1.050 euro wordt opgelegd, terwijl dergelijke inbreuken volgens de wet van 21 juni 1985 ‘betreffende de technische eisen waaraan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren moeten voldoen’ met een geldboete “tussen 10 BEF en 10.000 BEF” worden bestraft. Zij verwijst naar een vonnis van de politierechtbank te Luik en een vonnis van de politierechtbank te Halle, waarbij voor een duidelijk zwaardere overlading telkens een lagere geldboete werd opgelegd. Bovendien heeft het Hof van Justitie in een arrest van 9 januari (lees: februari) 2012 (C-210/10) geoordeeld dat sancties in verhouding moeten staan tot de feiten

en effectief, ontradend en niet discriminerend moeten zijn.

12.2. In de memorie van wederantwoord wijst de verzoekende partij erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte heeft aangevoerd dat deze kritiek niet is gericht tegen de bestreden beslissing maar tegen het decreet bijzonder wegtransport. Dit is volgens de verzoekende partij niet het geval. Het is de manier waarop het decreet door de verwerende partij wordt toegepast die zij bekritiseert. Zij wijst erop dat zij om een vermindering van het bedrag van de geldboete heeft gevraagd omdat de lading werd uitgevoerd door een derde, zoals ook bepaald in “de interne administratieve richtlijn”. Dergelijke vermindering van de boete zou tot gevolg hebben gehad dat het proportionaliteitsbeginsel werd nageleefd, aldus de verzoekende partij.

Beoordeling

13. Artikel 17, § 2, eerste lid, van het decreet bijzonder wegtransport bepaalt dat het tarief van de administratieve geldboete gelijk is aan de minimum geldboete overeenkomstig de overlading, zoals bepaald in artikel 14, verhoogd met de opdecimen.

De overlading bedroeg op de tweede as van de trekker 1.134 kg.

Artikel 14, § 2, van het decreet bijzonder wegtransport stelt de minimum geldboete bij een overlading met 1.000 kg tot minder dan 1.500 kg vast op 175 euro. Verhoogd met de opdecimen brengt dit de administratieve geldboete op 1.050 euro.

14. Het komt de Raad van State niet toe om de proportionaliteit van de bedragen die in het decreet bijzonder wegtransport zijn vastgelegd, te beoordelen, vermits dit een kritiek op het decreet uitmaakt. Wel dient de Raad van State, wanneer hij daartoe wordt verzocht, te beoordelen of er een evenredigheidsverband bestaat tussen de gesanctioneerde gedraging en de opgelegde

administratieve sanctie. Te dezen werd de minimum geldboete opgelegd, waarbij de minister geen lager bedrag mag opleggen, tenzij er verzachtende omstandigheden zijn.

Artikel 17, § 2, vierde lid, van het decreet bijzonder wegtransport, bepaalt dat als verzachtende omstandigheden aanwezig zijn, de wegeninspecteur-controleur of de Vlaamse regering een administratieve geldboete onder de voormelde minimumbedragen kan opleggen. In dat verband voert de verzoekende partij aan dat de lading door een derde werd uitgevoerd en verwijst zij kennelijk naar een omzendbrief van 9 juli 2012, waarbij zij ervan lijkt uit te gaan dat het feit dat de vrachtwagen door een derde werd geladen in afwezigheid van de vrachtwagenbestuurder als het ware “automatisch” tot het toepassen van verzachtende omstandigheden zou moeten leiden.

De verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat de omzendbrief MOW 2012/1 van 9 juli 2012 vermeldt dat “[d]e omstandigheden die als verzachtende omstandigheid in aanmerking kunnen worden genomen [...] restrictief [dienen] te worden toegepast. De *ratio legis* is niet de zware boetes systematisch te verlagen onder het wettelijk minimum. Enkel wanneer hiervoor gegronde redenen zijn kan dit gebeuren”. Het uitgangspunt van de regelgeving is dan ook niet dat een overtreder hoe dan ook recht heeft op de toepassing van verzachtende omstandigheden, doch daarentegen dat deze enkel in uitzonderlijke omstandigheden facultatief kunnen worden toegepast. Bovendien omschrijft de voormelde omzendbrief de situatie die eventueel als verzachtende omstandigheid in aanmerking zou kunnen worden genomen in zijn geheel als volgt:

“het voertuig werd geladen door een derde, in afwezigheid van de chauffeur of diens werkgever, er doet zich geen overlading voor in totaliteit en de overlading is niet van die aard dat de overlading onmiddellijk merkbaar is, maar wel dusdanig dat kan worden aangenomen dat een normale, voorzichtige en redelijke chauffeur, in dezelfde feitelijke omstandigheden de overlading zou hebben opgemerkt. De administratieve geldboete kan gedeeltelijk verlaagd worden.”

Het gaat dus niet louter om het laden “door een derde, in afwezigheid van de chauffeur” zoals de verzoekende partij thans wil doen uitschijnen. In dat licht toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij ten onrechte niet is ingegaan op het verzoek om verzachtende omstandigheden toe te passen.

15. Het vierde middel wordt verworpen.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

16.1. De verzoekende partij voert in een vijfde middel de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel. De ambtenaar die de boete in graad van bezwaar heeft opgelegd, is dus betrokken in alle fasen van de procedure. Het feit dat beroep mogelijk is bij een andere ambtenaar doet aan deze vaststellingen geen afbreuk, aangezien de ambtenaar bij wie het beroep wordt ingediend evenmin onpartijdig is en rekenschap dient af te leggen aan de minister. De verwerende partij is zowel rechter als partij.

16.2. In de memorie van wederantwoord betoogt de verzoekende partij dat het middel geen kritiek op het decreet uitmaakt. Niets in het decreet verplicht de verwerende partij om dezelfde ambtenaar te belasten met de analyse van het dossier als met het opstellen van de memorie van antwoord voor de Raad van State.

16.3. In de laatste memorie wijst de verzoekende partij er nog op dat niet kan worden betwist dat het Vlaamse Gewest meerdere wegeninspecteurs tot haar beschikking heeft, zodat cumul – immers dezelfde ambtenaar legt de boete op, doet uitspraak in eerste aanleg en stelt de memories op in de huidige procedure voor de Raad van State – kan worden vermeden. Zij herhaalt tevens dat de vrachtwagenbestuurder geen voorafgaandelijk overleg heeft gehad met zijn

raadsman, dat het strafdossier niet de verklaring van de beschuldigde vrachtwagenbestuurder bevat en dat ook niet is aangetoond dat deze zou hebben geweigerd om de vragenlijst in te vullen, dat er geen tolk ter beschikking werd gesteld, dat zij niet van de stukken in het “Slovaak[s]” kennis heeft kunnen nemen en dat dezelfde ambtenaar in alle stadia van de rechtspleging is opgetreden. Zij benadrukt ten slotte nog dat de betrokken waarborgen van artikel 6 EVRM ook van toepassing zijn op de fasen die voorafgaan aan “het vonnis”.

Beoordeling

17. In het vijfde middel wordt in essentie aangevoerd dat de administratieve geldboete wegens overtreding van het decreet bijzonder wegtransport niet wordt opgelegd door een onafhankelijke en onpartijdige instantie.

Ook dit middel, zelfs in identieke bewoordingen, werd reeds in meerdere zaken, waarbij een beroep tot nietigverklaring werd ingesteld tegen een beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete wegens eenzelfde inbreuk, door de Raad van State beoordeeld en verworpen.

De Raad van State herhaalt dan ook wat volgt.

De wegeninspecteur-controleur en de Vlaamse minister van Openbare Werken en Mobiliteit treden bij het opleggen van een administratieve geldboete ingevolge een inbreuk op het decreet bijzonder wegtransport niet op als jurisdictioneel orgaan, maar wel als organen van het actief bestuur.

Ook organen van het actief bestuur moeten de onpartijdigheidsplicht in acht nemen, doch voor hen geldt die verplichting niet zo absoluut als voor de rechter en ze moet verenigbaar zijn met de eigen aard, meer bepaald de eigen structuur van het bestuur. Daarbij dient rekening te worden gehouden met de wijze waarop de bestuurlijke procedure door de decreetgever wordt geregeld.

De omstandigheid dat het agentschap Wegen en Verkeer waartoe de wegeninspecteurs-controleurs behoren, onder de verantwoordelijkheid valt van de Vlaamse minister van Openbare Werken en Mobiliteit, is een gegeven dat eigen is aan de structuur van het bestuur en kan dienvolgens niet dienstig worden aangevoerd om de onpartijdigheid van de betrokken bestuursorganen te betwisten.

Zowel de vaststelling van inbreuken op het decreet bijzonder wegtransport door wegeninspecteurs als de beslissing om een administratieve geldboete op te leggen wegens die inbreuken door wegeninspecteur-controleurs, zijn eigen bevoegdheden die het decreet bijzonder wegtransport toekent aan deze ambtenaren van dit agentschap. In de uitoefening van die bevoegdheden, zijn deze ambtenaren structureel onafhankelijk en zijn zij niet onderworpen aan het gezag van de minister. Voorts is het eigen aan de procedure van bezwaar dat dezelfde instantie – te dezen dezelfde wegeninspecteur-controleur – het bezwaar behandelt. Te dezen regelt het decreet bijzonder wegtransport de procedure van bezwaar: binnen de dertig dagen na ontvangst van de kennisgeving van de beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete, kan bezwaar worden aangetekend; in dat geval wordt de overtreder en in voorkomend geval de onderneming binnen de vijftien dagen na het instellen van het bezwaar uitgenodigd op een hoorzitting, de overtreder en de onderneming kunnen op de hoorzitting een nota indienen, zij mogen zich laten bijstaan of vertegenwoordigen door een advocaat, van de hoorzitting wordt een verslag opgemaakt en binnen dertig dagen na de hoorzitting dient de wegeninspecteur-controleur zijn beslissing mee te delen aan de overtreder en in voorkomend geval de onderneming.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zowel in bezwaar, als in beroep schriftelijke conclusies heeft neergelegd, dat zij telkens werd uitgenodigd voor de hoorzittingen, dat tijdens de hoorzitting in beroep haar raadsman de zaak kon toelichten en alle dienstige elementen kon aanvoeren ter verdediging van zijn cliënte, waarop de minister in de bestreden beslissing uitgebreid heeft geantwoord zodat op bestuurlijk vlak de rechten van

verdediging werden geëerbiedigd en het bestuur heeft doen blijken van de vereiste onafhankelijkheid en op zorgvuldige wijze heeft gehandeld.

18. Daargelaten dat *überhaupt* niet duidelijk is hoe zulks de wettigheid van de bestreden beslissing zou aantasten, blijkt niet dat de ambtenaar die namens de verwerende partij de memorie van antwoord heeft opgesteld ook de thans bestreden beslissing zou hebben genomen. Er blijkt niet hoe het feit dat deze ambtenaar de initiële beslissing en de beslissing na bezwaar van 27 mei 2015 heeft genomen tot een ander besluit inzake de wettigheid van de bestreden beslissing zou leiden.

19. Zoals de Raad van State reeds in talrijke arresten heeft geoordeeld, vereist artikel 6 EVRM niet dat de administratieve instanties die de administratieve geldboete hebben opgelegd of die kennis hebben genomen van het verzet of het beroep daartegen, aan alle vereisten van artikel 6, lid 1, EVRM moeten voldoen. Het volstaat dat tegen de eindbeslissing van de administratieve overheid een beroep openstaat bij een rechterlijke instantie met “volle rechtsmacht”, in de zin waarin het EHRM dat begrip verstaat. Tegen de beslissing van de minister kon de verzoekende partij overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een beroep tot nietigverklaring instellen bij de Raad van State. Het standpunt dat de Raad van State een rechtscollege is dat beantwoordt aan de vereisten van artikel 6, lid 1, EVRM en dat reeds in talrijke arresten van de Raad van State werd aangenomen, werd tevens bevestigd door het Grondwettelijk Hof en het Hof van Cassatie (GwH 18 februari 2016, nr. 25/2016, overw. B.40.1 en overw. B.40.2; Cass. 15 oktober 2009, *Arr.Cass.* 2009, 584).

De Raad van State valt ook in deze zaak deze rechtspraak bij. Aldus blijkt de verzoekende partij wel degelijk de waarborgen van het EVRM te hebben kunnen genieten.

20. Ook het vijfde middel wordt verworpen.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

21.1. De verzoekende partij voert in een zesde middel aan dat de verwerende partij haar eigen regelgeving niet heeft nageleefd.

Uit de voormelde omzendbrief van 9 juli 2012 volgt dat de wegeninspecteur aan de vrachtwagenbestuurder de kans dient te geven om de lading te laten stabiliseren alvorens over te gaan tot de weging en dat dit in het proces-verbaal moet worden vermeld. Uit het dossier blijkt niet dat de chauffeur deze mogelijkheid heeft gekregen. Dit had moeten gebeuren nu de vrachtwagen was geladen met pellets die evengoed in bulk konden zijn geladen zodat het mogelijk is dat deze lading zich over de wielassen heeft verplaatst tijdens het transport, hetgeen de wachttijd die werd gevraagd door de verzoekende partij rechtvaardigde.

Deze omzendbrief bepaalt eveneens dat de sanctie gepaard kan gaan met uitstel of verminderd kan worden als de lading werd uitgevoerd door een derde en als de aard van de lading het waarschijnlijk maakte dat de lading zich over de wielas zou verplaatsen. Dit laatste is volgens de verzoekende partij hier gebeurd en het strafdossier toont het tegenovergestelde niet aan. De verwerende partij stelt dat de lading bestond uit machines en niet uit pellets in bulk, hetgeen in strijd is met het dossier.

21.2. In de memorie van wederantwoord wijst de verzoekende partij erop dat de verwerende partij zich verschuilt achter de onnauwkeurigheid van de vaststellingen van haar eigen agenten om op die manier de bewijslast om te keren. De verbalisanten hebben de verpakkingswijze van de pellets niet vermeld, het is niet uitgesloten dat de pellets in bulk konden zijn geladen en zich over de wielassen konden verplaatsen. Er moest een wachttijd worden toegekend om de lading pellets in bulk stabiel te laten worden.

21.3. In haar laatste memorie herhaalt de verzoekende partij hetgeen zij reeds in de voorgaande procedurestukken heeft uiteengezet.

Beoordeling

22. In het auditoraatsverslag komt de auditeur tot de conclusie dat de verzoekende partij niet aantoont dat de wegeninspectie ten onrechte van oordeel is geweest dat, gelet op de aard van de vervoerde goederen, niet met het wegen moest worden gewacht tot de lading uit zichzelf gestabiliseerd was. Vastgesteld wordt dat:

- de passus van de omzendbrief waar de verzoekende partij het zesde middel op steunt enkel van toepassing is “[b]ij controles van voertuigen geladen met goederen die mogelijks onderhevig zijn aan verschuivingen tijdens het transport en die, zonder enige tussenkomst, zichzelf terug stabiliseren (bijvoorbeeld vloeibare ladingen in tankwagens, zand, cement)”;
- uit het proces-verbaal van de wegeninspectie enkel blijkt dat het voertuig te dezen geladen was met “pellets”;
- de verzoekende partij – die mag worden geacht goed op de hoogte te zijn van de aard van de goederen die zij vervoerde en over de vereiste documentatie te beschikken om haar standpunt *in concreto* te onderbouwen – geen enkel stuk inzake de aard en de ladingswijze (bv. in bulk) van de vervoerde goederen aan de verwerende partij heeft voorgelegd dat de vaststellingen van het proces-verbaal zou kunnen weerspreken. Zij laat dat ook geheel na in het verzoekschrift. Ook in haar memorie van wederantwoord herhaalt zij enkel dat de paletten in bulk “konden” zijn geladen.

23. De verzoekende partij volhardt in de laatste memorie – zij kopieert louter hetgeen werd uiteengezet in het verzoekschrift en in de memorie van wederantwoord – doch weerlegt de voormelde vaststellingen uit het auditoraatsverslag niet.

In de gegeven omstandigheden ziet de Raad van State geen redenen om hierover anders te oordelen en valt de in het auditoraatsverslag gedane beoordeling en verwerping van de aangevoerde grieven bij.

Het zesde middel wordt verworpen.

G. Zevende Middel

Uiteenzetting van het middel

24.1. De verzoekende partij voert in een zevende middel aan dat de bestreden beslissing ontoereikend is gemotiveerd. Zij verwijst daarbij naar “de wet van 29 juni 1991”.

Volgens de verzoekende partij is de motivering in de bestreden beslissing identiek aan de motivering “in alle dossiers van overlading die voorgelegd worden aan het Vlaams Gewest”. De motivering is dan ook een clichématige aanpassing die niet beantwoordt aan de eis van formele motivering. Vervolgens wijst de verzoekende partij op een reeks verkeerde vermeldingen in de bestreden beslissing:

- de datum van het proces-verbaal;
- de datum van verzending van de eerste beslissing;
- de datum van verzending van de beslissing na bezwaar;
- de aard van de lading van de vrachtwagen.

Het is “nog erger”, aldus de verzoekende partij, dat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op de kern van de argumentatie die werd ingediend, “namelijk dat het strafrechtelijk karakter van de vervolgingen aanleiding geeft tot een administratieve boete”.

De verwerende partij weigert uitstel en het verlagen van het bedrag van de geldboete, wat volgens de verzoekende partij indruist tegen “de laatste richtlijn van het Vlaams Gewest”.

Ook wat het gebruik der talen betreft, is de bestreden beslissing niet op een correcte manier met redenen omkleed.

Ook wat het weigeren van de wachttijd betreft, is er een motiveringsgebrek nu in het proces-verbaal wordt vastgesteld dat de vrachtwagen geladen was met pellets en in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het om een machine gaat.

De bestreden beslissing formuleert geen antwoord op de argumentatie van de verzoekende partij inzake het gebrek aan onpartijdigheid in hoofde van de wegeninspecteur-controleur.

24.2. In de memorie van wederantwoord betwist de verzoekende partij dat de motivering van de bestreden beslissing haar in staat stelt de draagwijdte ervan te begrijpen.

24.3. In de laatste memorie benadrukt de verzoekende partij dat er een essentieel verschil is tussen, enerzijds, geen antwoord formuleren op alle argumenten en, anderzijds, deze argumenten stelselmatig verloochenen, dat de overtreding een strafrechtelijke overtreding is, zodanig dat het aan de verwerende partij toekomt om haar beslissing met betrekking tot de straf met redenen te omkleden en uit te leggen waarom zij ervoor heeft gekozen om de overtreder dergelijke straf of maatregel op te leggen. Zij is er ook toe gehouden om, wanneer de overtreder een aannemelijk element aanvoert, het tegendeel te bewijzen. Zij herhaalt dat die motivering helemaal niet aanwezig is in de bestreden beslissing.

Beoordeling

25. Zoals reeds wordt vastgesteld in het auditoraatsverslag, is de bestreden beslissing uitvoerig formeel gemotiveerd overheen dertien bladzijden en blijkt de verwerende partij daarin bovendien uitdrukkelijk te antwoorden op elk van de middelen die de verzoekende partij had aangevoerd in haar conclusies in graad van beroep van 14 juli 2015, onder meer het middel inzake de miskenning van het onpartijdigheidsbeginsel.

Wat de door de verzoekende partij aangeklaagde onjuiste vermeldingen op bladzijde drie van de bestreden beslissing betreft, dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij evenwel niet aannemelijk maakt hoe deze foute vermeldingen een invloed konden uitoefenen op de draagwijdte van de genomen beslissing, haar *in concreto* een waarborg hebben ontnomen of als gevolg hebben de bevoegdheid van de steller van de handeling te beïnvloeden. Aldus blijkt niet welk belang de verzoekende partij heeft bij deze kritiek.

26. Voorts dient te worden vastgesteld dat de kritieken die de verzoekende partij in dit middel formuleert met betrekking tot het taalgebruik, het niet verlenen van uitstel of het niet verminderen van het bedrag van de boete, hernemingen zijn van kritieken die zij reeds in hieraan voorafgaande middelen heeft aangevoerd. Er kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar de beoordeling van deze middelen.

27. Wat het aangeklaagde motiveringsgebrek inzake de wachttijd betreft, kan tevens worden verwezen naar de beoordeling van het zesde middel. Voorts dient te worden vastgesteld dat de vermelding in de bestreden beslissing dat de lading een machine betreft, werd gedaan bij de weerlegging van de grief van de verzoekende partij inzake het niet-volledig overmaken van het dossier (op bladzijde 3 van de bestreden beslissing), en deze vermelding op zich genomen aldus niet van decisief belang is, en niet bij de weerlegging van de grief inzake het niet toekennen van een wachttijd als dusdanig (op bladzijde 10 van de

bestreden beslissing).

28. Het feit dat andere beslissingen waarbij voor een gelijkaardige inbreuk een administratieve geldboete werd opgelegd, identieke motieven bevatten, volstaat niet om te besluiten dat de motiveringsplicht werd geschonden. Overigens kan de verzoekende partij – die er zelf niet voor terugdeinst zowel in haar bestuurlijk beroep als voor de Raad van State dezelfde op identieke wijze geformuleerde middelen aan te voeren, die de Raad van State reeds meermaals in dezelfde zin heeft beoordeeld en verworpen – bezwaarlijk de verwerende partij verwijten dat bepaalde onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing “identiek” zijn aan die van andere zaken met betrekking tot eenzelfde inbreuk op het decreet bijzonder wegtransport, wanneer blijkt dat daarin identieke verweermiddelen werden ingeroepen.

29. Het zevende middel wordt verworpen.

H. Achtste middel

Uiteenzetting van het middel

30.1. De verzoekende partij voert in een achtste middel aan dat er “[g]een bewijs [is] van enige overtreding in hoofde van de eisers”.

In het proces-verbaal beweren de verbalisanten dat zij een asweger Supaweigh II met serienummer 90153 hebben gebruikt. Deze gegevens worden niet vermeld op de weegbon, zodat niet vaststaat dat deze bon van deze machine afkomstig is. Het oorspronkelijk proces-verbaal bevat bovendien geen enkele vermelding met betrekking tot het merk en het kenteken van het voertuig dat het voorwerp uitmaakt van de vaststellingen van de verbalisanten. Het staat derhalve niet vast dat het kenteken dat vermeld is op de weegbon wel degelijk overeenstemt het voertuig dat toebehoort aan de verzoekende partij. Het verslag van de meetkundige dienst waar de verbalisanten naar verwijzen werd pas aan de

verzoekende partij bezorgd met de bestreden beslissing. Uit het verslag van de metrologische dienst blijkt niet dat de asweger naar behoren zou werken. De werkelijkheid van de overtreding is dus volgens de verzoekende partij niet bewezen.

30.2. In de memorie van wederantwoord blijft de verzoekende partij erbij dat niet blijkt dat de weegbon afkomstig is van het gebruikte toestel en dat het kenteken van het gecontroleerde voertuig niet wordt vermeld in het proces-verbaal. Het komt aan de verwerende partij toe om dat bewijs te leveren.

30.3. In haar laatste memorie herhaalt de verzoekende partij hetgeen zij reeds in de voorgaande procedurestukken heeft uiteengezet.

Beoordeling

31. De verzoekende partij betwist in wezen het bestaan van het materieel bestanddeel van het misdrijf met een kritiek op de asweger en de weegbon.

In het auditoraatsverslag worden de grieven aangevoerd in dit middel beoordeeld en verworpen op grond van de volgende vaststellingen:

- het verslag van metrologische controle werd aan de verzoekende partij bezorgd samen met de bestreden beslissing. Dit stuk heeft aldus het voorwerp kunnen uitmaken van tegenspraak in de procedure voor de Raad van State;
- het voormelde verslag opgesteld door de metrologische dienst van de FOD Economie, KMO, Middenstand en Energie toont wel degelijk aan dat de gebruikte asweger naar behoren functioneert. In dit verslag komt de algemene directie Kwaliteit en Veiligheid van de FOD Economie uitdrukkelijk tot het besluit dat het betrokken toestel mag worden gebruikt “voor het bepalen van het gewicht per as en het totaalgewicht van voertuigen”. Het verslag werd opgesteld op 27 mei 2013, dit is een jaar en vijf maanden voor

de vaststelling van de inbreuk op 3 november 2014, dus nog ruim binnen de door de metrologische dienst – overigens vrijblijvend – aanbevolen termijn voor het uitvoeren van een nieuwe controle;

- het proces-verbaal maakt voorts uitdrukkelijk melding van het merk, type en serienummer van de gehanteerde asweger, welke gegevens volledig overeenstemmen met het serienummer op het verslag van de metrologische controle. De vaststellingen in het proces-verbaal stemmen overeen met de gegevens vermeld op de weegbon, zodat er geen twijfel over bestaat dat deze de resultaten bevat die met de in het proces-verbaal vermelde asweger werden vastgesteld;
- er is bovendien ook geen reden om aan te nemen dat de weegbon die als bijlage 1 bij het proces-verbaal is gevoegd, niet afkomstig zou zijn van het toestel waarvan de verbalisanten bij de controle van het voertuig hebben gebruikgemaakt;
- het proces-verbaal verwijst in zijn bijlage 2 uitdrukkelijk naar het merk, de nummerplaten van trekker en oplegger, het chassisnummer van beide bestanddelen van het voertuig en de eigenaars ervan. Ook wordt de burgerlijk aansprakelijke van het voertuig uitdrukkelijk vermeld. Er blijkt niet dat de verwerende partij aan de hand van deze gegevens niet wettig kon achterhalen aan wie het voertuig toebehoorde en aan wie er een administratieve geldboete diende te worden opgelegd omwille van de inbreuk die met dat voertuig werd begaan.

32. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen in de laatste memorie niet, maar beperkt zich tot het louter kopiëren van hetgeen reeds werd uiteengezet in het verzoekschrift en in de memorie van wederantwoord.

In de gegeven omstandigheden ziet de Raad van State geen redenen om hierover anders te oordelen en valt hij de in het auditorsverslag gedane beoordeling en verwerping van de aangevoerde grieven bij.

Het middel wordt verworpen.

I. Negende middel

Uiteenzetting van het middel

33.1. De verzoekende partij voert in een negende middel de schending van haar rechten van verdediging aan.

In dit middel doet de verzoekende partij in essentie gelden dat het moreel element van de inbreuk niet is bewezen. De lading werd uitgevoerd door een derde en de verzoekende partij had niet de mogelijkheid om de overlading na te gaan. De onduidelijkheid met betrekking tot de aard van de vervoerde goederen maakt het evenmin mogelijk om aan te tonen dat de vrachtwagenbestuurder of zijn werkgever op de hoogte dienden te zijn van de overlading.

Wanneer de lading wordt uitgevoerd door een derde in afwezigheid van de chauffeur, heeft de verzoekende partij volgens “de richtlijn van 9 juli 2014” recht om uitstel te verkrijgen of de boete tot het minimum beperkt te zien. De verzoekende partij heeft dit tevergeefs aan de verwerende partij gevraagd.

33.2. In de memorie van wederantwoord wijst de verzoekende partij erop dat de verwerende partij naast de kwestie antwoordt.

33.3. In de laatste memorie verwijst de verzoekende partij nogmaals naar een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Namen dat volgens haar werd “bevestigd” door het Hof van Cassatie. Zij meent dat de gewone strafrechtbank hierover een andere beoordeling heeft, zodat de verschillende situatie van de overtreeders voor een “administratief rechtscollege” weer neerkomt op een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Beoordeling

34. Wat de inbreuk bedoeld in artikel 3 van het decreet bijzonder wegtransport betreft, is niet vereist dat ze wetens en willens werd begaan, de schuld voor de inbreuk kan onder meer bestaan uit onachtzaamheid, wat betekent dat moet worden nagegaan of aan de betrokkene een gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid kan worden verweten.

De omstandigheid dat de vrachtwagenbestuurder niet op de hoogte was van de overlading doordat hij het laden niet zelf had uitgevoerd en over geen middelen beschikte om het gewicht van het voertuig te controleren, maakt niet dat de betrokken vervoersonderneming geen enkel verwijt meer zou treffen noch kunnen ze worden aangemerkt als onoverkomelijk. Van een professionele vervoersonderneming mag worden verwacht dat zij de nodige maatregelen neemt om ervoor te zorgen dat de vrachtwagens die zij in geladen toestand op de openbare weg brengt, voldoen aan de wettelijk toegestane maxima wat de asdrukken betreft, ook al heeft zijzelf of de vrachtwagenbestuurder het voertuig niet geladen. Het verzuim daaraan te voldoen kan het opzet of de schuldige nalatigheid uitmaken, vereist opdat het morele element van het misdrijf zou bestaan (Cass. 2 november 2004, AR P.04.0767.N).

35. Voorts kan, waar de verzoekende partij zich beroept op “de richtlijn van 9 juli 2014” om te stellen dat haar recht om uitstel te verkrijgen of de boete tot een minimum te beperken, werd miskend, worden verwezen naar de beoordeling van het vierde middel.

36. Wat de verwijzing door de verzoekende partij naar een vonnis van de rechtbank van Eerste aanleg te Namen betreft – dat overigens geen verband houdt met de grieven die in het middel worden aangevoerd – dient te worden vastgesteld dat dit vonnis steunt op de overwegingen dat de termijn om het proces-verbaal over te maken aan het parket was overschreden, wat volgens de correctionele rechter afbreuk doet aan de bewijswaarde van het betreffende

proces-verbaal. Vervolgens wordt in het vonnis ook geoordeeld dat de inbreuk niet kan worden aangerekend aan de vrachtwagenbestuurder nu deze een ondergeschikte band heeft met zijn werkgever. Al deze elementen samen brengen de correctionele rechter er toe de beslissing tot het opleggen van de administratieve sanctie nietig te verklaren. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij stelt, wordt in het cassatiearrest waar zij ook nog naar verwijst het door de correctionele rechter ingenomen standpunt geenszins bevestigd, aangezien het cassatieberoep onontvankelijk wordt verklaard bij gebreke aan betekening van de cassatievoorziening aan de verwerende partij in cassatie. Daargelaten de vraag of het te dezen niet gaat om een nieuw middel dat reeds in het verzoekschrift had dienen te worden aangevoerd en of het door de correctionele rechter ingenomen standpunt kan worden bijgevalen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij alleszins niet aanvoert, en uit de gegevens van het dossier evenmin blijkt, dat te dezen de termijn voor het bezorgen van het proces-verbaal aan de procureur des Konings zou zijn overschreden, en dat aan de vrachtwagenbestuurder zelf geen administratieve geldboete werd opgelegd.

37. Het middel wordt verworpen.

G. Tiende middel

Uiteenzetting van het middel

38. De verzoekende partij voert in de laatste memorie een nieuw middel aan, waarin zij doet gelden dat de redelijke termijn van de rechtspleging is overschreden ingevolge “de traagheid waarmee de administratieve rechtscolleges en inzonderheid de [Raad van State] een uitspraak hebben gedaan in dit dossier”. De overtreding dateert van 3 november 2014 en het verslag van de auditeur werd slechts opgesteld op 6 juli 2017. Het gaat om vrij eenvoudige overtredingen en de verzoekende partij heeft geen enkel vertragsmaneuver uitgevoerd. Dit rechtsmiddel kon niet eerder worden aangevoerd, nu de redelijke termijn volgens de verzoekende partij werd overschreden op het ogenblik van het opstellen van

het advies van de auditeur. Zij verzoekt dan ook, in het geval de Raad van State niet zou overgaan tot nietigverklaring van de bestreden beslissing, om met toepassing van artikel 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, de sanctie te herleiden tot een eenvoudige schuldverklaring.

Beoordeling

39. Wat de redelijke termijn betreft voor het opleggen van de administratieve geldboete in de bestuurlijke procedure, dient te worden vastgesteld dat het decreet bijzonder wegtransport vervaltermijnen oplegt en dat deze in de voorliggende zaak blijken te zijn gerespecteerd. Er is, zeker nu de decretale regeling korte vervaltermijnen instelt die het bestuur niet toelaat te dralen, geen reden om te onderzoeken of de wegeninspecteur-controleur en de minister binnen die termijnen waarover zij beschikten en die zij naleefden, voldoende diligent hebben gehandeld en de redelijke termijn hebben overschreden. De verzoekende partij betoogt overigens ook niet dat reeds in de bestuurlijke procedure de redelijke termijn zou zijn overschreden.

Tegen de eindbeslissing in deze procedure, die dateert van 23 oktober 2015 werd op 17 december 2015 door de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State ingesteld, met negen middelen, waaronder een aantal met verschillende onderdelen.

Voor zover het middel niet de overschrijding van de redelijke termijn door de bestreden beslissing van de administrateur-generaal van het agentschap Wegen en Verkeer betreft, is het niet ontvankelijk, alleen al omdat het aldus geen onwettigheid betreft die tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

De Raad van State bezit ten slotte hoe dan ook geen rechtsmacht om artikel 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering toe te passen.

40. Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 2 mei 2018, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Dierk Verbiest